

Végh Attila

Meddig avantgárd az avantgárd?

Elek Tibornak

Mindig az előőrs kezdi a halált.
Tavaszbba téli, szürke fény visz,
őszülő hernyó, megy a menet. Rág.
Elöl a parancsnok, ez a szigorú,
múlt nélküli lovas, akiben valamikor
dobbantott az élet. Felderítőit a
peremekre küldi, a rajtaütés előtt
kémléjék ki a jövő utóvédjeit.
Ők a messzi képeket feloldják távcsövükben,
belenéznek és jól összerázzák.
Mire a táborba visszaérnek, már
megtörtént a csoda: a távcsövekből
kulacsok lettek, mind tele borral.
Eliszogatnak takarodó előtt,
részegen éneklük az előőrs dalát.
Szaggatott, kevert, rejtelmes óda,
a menekülés himnuszos népdala.

Így telnek a katonaévek, míg nem
a parancsnok elfárad, végleg letáboroz.
Házat épít, nyugodt családapa lesz,
egyéni vállalkozó. Az életre érvek
tüllfátyla hull, könnybe lábadnak a végek.
Katonáit elbocsátja, szétnéz az
induló seregen a parancsnok. Szobrokat lát.
Végtelenbe fúrt arccal a kiutat keresik,
a harcot, ami nélkül nem lehet megúszni
a békét, némán lovagolnak majd felé,
kőmezők bronzfái alatt, hideg kavicsesőben,
míg engednek végül az ólmos határok,
s a lélegző peremek csipkéi beolvadnak.
Túlvilági hajnalon nézi indulóit az öreg.
Túl van már emberein, de még érzi őket.
Figyelme celluloid. Cirpelve tekeredik föl.

Elhangzott: Ekszpanzió XXI., Hrabaliánák >< Reangelizáció tematikájában, Verőce, Forrás Irodalmi kávézó, 2009. augusztus 14.